

Buda Ferenc

TRÁGYATERÍTGETŐ *

Trágyaterítgető, töretlen nyugalomban
 lombvesztő fáink közé az ősz ismét beloppan.
 Enyésző levelek közt úgy elkékült a szilva,
 mint asszony szemealja, ha bánatát kisírta,
 s az árkos könnycsatornán leejtve minden terhet
 mozdíthatlan dereng, örül, hogy megpihenhet.
 E tárvahagyott szárnyú, nagy nyugalom az őszé,
 de vaskörmét növeszti az ágakat verő szél,
 s hiába látszik így ez, ahogyan van, öröknek,
 eszelős-fekete óramutatók pörögnek,
 s életed selyemszálát vert-konok kötelemmel
 együtt orsózza föl egy forgó óratengely.
 Könyökök, térdkalácsok kövülnek, hegyesednek,
 sértetlen-szép vizek páncéllá hegesednek,
 s ifjúságunk a földbe ivódik, mint a hólé.
 Csak tenyerem tarthatom fölibénk háztetővé,
 összenőtt lélekkel véled életre-halálra,
 gerendás ujjaimat fejedem összezárva,
 s mert csillagvonzás húzott egymás szívére minket,
 rólunk a rossz lefoszlik, mint Napról a tekintet,
 s lelkünk bár megperzselődött lepkeszárny a lángban,
 fogjuk egymás kezét e homoktalan világban,
 s testedben kivirágzik, amit beléd leheltem:
 a vérillatos vessző, könnyörtelen szerelmem.

* A füvek példája kötetből

Fenyves Marcell

SZUN VU-KUNG FELHŐBUKFENCE

*...Ám a hegytetőn megáll
 Szépséges Majomkirály
 Barátunk: „...egy, kettő, három;
 Keresztül a nagyvilágon!”*

Kapkod a mancsával, de nem éri el így sem a Holdat
 Szélvész akrobatánk, a majom, ki az Éggel egyenlő
 Volt, de süket-közönyös buddhák figyelik zuhanását.
 Most könnyű zsákmány a köveknek, a szélnek; egyetlen
 Démonvágó kard lemetéli fejét a nyakáról.
 Kettéroppantják csimpánzderekát szakadékok!
 Vagy ha ne adj isten mindent meg is úszna egészben,
 Mestere fogja agyonkínozni a fejszorítóval,
 Mert míg kódorgott, tizenegy gyönyörű szukaördög
 Tette a hűségét próbára. - Szegényke megingott.